

Hemlös eller bostadslös

Är det någon skillnad? Debattinlägg av Rolf Nilsson, ordf. Sockholms hemlösa

Alla vill. Vem du än frågar så är de flesta rörande överens: Någonting måste göras åt hemlösheten. Politiker, tjänsteman, frivilligorganisationer, kyrkliga samfund och privatpersoner. Alla kråmar de sig och vrider på sig. Och de säger samma sak, om och om: Det här är absolut oacceptabelt i ett civiliserat samhälle! Sen blir det tyst. Tiden går. Och välviljans klocka tickar...

Bara i Stockholm har det i år, utifrån vad jag fått veta, dött minst ett tiotal av de vi vanligtvis förknippar med riktigt "hemlösa". En definition som det visserligen är ganska svårt att få grepp om. När en "hemlös" exempelvis placeras in i en bostadspolitisk åtgärd så plockar man ut den människan från en statistik och placerar in den i en annan.

Enligt socialstyrelsens definition är den officiella siffran: 17800 "hemlösa". Siffror som bara bygger på de individer som har varit i kontakt med socialtjänsten eller någon frivilligorganisation.

Enligt samma definition menar Sven Bergenstråle (bostadsforskare) att det faktiska antalet snarare är ca 400000. Han har då även räknat in dem som inte söker hjälp hos socialtjänst eller frivilligorganisation. Det är inte så svårt att förstå att det sker en uppdelning av människor. De som syns och de som inte syns enligt vissa beräkningar.

Det finns en magisk tremånadersgräns där du övergår från att vara "hemlös" till att bli "bostadslös". Varför då? Varför just tre månader?

Alla de runt 46000 ensamstående unga föräldrar med barn. De som tvingas bo under otrygga förhållanden i andra

handskontrakt och hos vänner. Varför räknas inte de som "hemlösa" Varför är det så viktigt att kalla de för "bostadslösa"

Tänk om vi dessutom skulle räkna in alla som har ett andrahandskontrakt, ett som löper över tre månader, de som bor hos vänner, hos sina föräldrar.

Av någon anledning finns de här människorna inte ens i närheten av det som vi vanligtvis ser som ett "hemlöshetsproblem" För att definieras som hemlös måste du bära skammen. Du måste söka hjälp av de som för statistik.

I socialtjänstlagen är "självvalsprincipen" inskriven. Den gör dig ansvarig för hur din bostadssituation skall definieras: Antingen som ett bostadspolitiskt problem eller som ett socialt sådant. De flesta upplever både skam och förnedring av det bemötande de får hos socialtjänsten. Plötsligt ska du svara på saker som inte har någon som helst relevans till att du saknar ett hem. Hela din och din familjs historia rannsakas . Hamnar du en gång i klorna på de tjänstemän som sitter där för att "hjälpa" dig så riskerar du att inte komma ur deras grepp. Börjar du trilskas kan det dessutom hända att dina barn placeras på fosterhem.

Detta är så ofattbart för människor som inte har råkat ut för det att den som en gång närmat sig denna osynliga gräns inte sällan märks för livet. Men så länge du håller dig borta därifrån kommer du aldrig heller att sammanblandas med denna grupp. Den grupp som det söks pengar på. Den grupp som stigmatiseras. Det vill säga de som vi tycker så fruktansvärt synd om. De "fattiga"

Rolf Nilsson

Fast bostad först – dags byta strategi mot hemlöshet
[/SocialPolitik nr 4 trycks nu!](#)

Forskning har visat att Sveriges metoder mot hemlöshet leder fel. Flera kommuner vill därför pröva "fast bostad först". Som gett mycket bättre resultat. I andra

länder.

Det är inte ofta som svenska forskare ställer sig mitt i den sociala praktiken och säger: Pröva det här i stället! Ge oss en ny praktik att beforska. Men det är precis det som händer just nu. I Lund.

[Beställ SocialPolitik nr 4!](#)